

ചില മലനാട്ടുപദങ്ങൾ

ഡോ. മിഥുൻ കെ.എസ്

ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ പൂർവ്വകാലചരിത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അമൂല്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് സംഘം കൃതികൾ. ബി.സി. മൂന്നു മുതൽ ഏ.ഡി മൂന്നു വരെയുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളിലെഴുതപ്പെട്ടവെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു* ഈ കൃതികളെ പ്രധാനമായും എട്ടുതൊട്ടികകൾ, പത്തുപ്പാട്ട്, പതിനെൺ കീഴ്ത്തലങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ പ്രാചീനചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള ഉപാദാനങ്ങളാണ് ഈ കൃതികൾ. സംഘകാലകൃതികളുടെ രചന തമിഴ്ബ്രാഹ്മി അഥവാ തമിഴ് ലിപിയിലായിരുന്നു. അക്കാലത്തിന്റേതെന്നു കരുതുന്ന എല്ലാതെളിവുകളിലും തമിഴ് ബ്രാഹ്മി ലിപികൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ലിപിയിലെഴുതപ്പെട്ട ഈ കാവ്യങ്ങൾ ഒരു നിശ്ചിത കാലത്തിനുശേഷം നശിക്കാതിരിക്കാൻവേണ്ടി മറ്റൊരു ഓലയിലേക്ക് പകർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ അവ തമിഴ്ഭാഷയുടെ അക്ഷരങ്ങൾ കടമെടുത്തത് അപ്രകാരമാണ്. ഇങ്ങനെ തമിഴകത്തിന്റെ പൊതുലിപിരൂപമായ തമിഴ്ബ്രാഹ്മിയിലെഴുതപ്പെട്ട, ഈ കൃതികൾ മലയാളത്തിന് അവകാശപ്പെട്ടതും മലയാളസാഹിത്യ സംസ്കാര പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആദിരൂപങ്ങളുമാണ്.

തമിഴകം

പ്രാചീന ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ മൂവേന്തരരെക്കുറിച്ചും അവരുടെ സാമന്തന്മാരെക്കുറിച്ചും സാംസ്കാരികചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും വിശദമായ തെളിവുകൾ സംഘകൃതികൾ നല്കുന്നുണ്ട്. സംഘകാലഘട്ടത്തിലെ പ്രധാന

* സംഘം കൃതികളിലെ സൂചനകളെയും അതിനു സമാന്തരമായ മറ്റ് തെളിവുകളായ അശോകശാസനം, തിരുക്കോവിലൂർ ശാസനം, ജംപൈശാസനം, പുകലൂർശാസനം, മാങ്കളം ശാസനം, അഴകർമ്മലൈ ശാസനം, വേളുവിക്ഷടി ചെപ്പേട്, ചിന്നമണ്ണൂർ ചെപ്പേട്, നാണയങ്ങൾ (coins) സ്തൂലകങ്ങൾ (Memorialstones) വിദേശ സൂചനകൾ എന്നിവയിൽ നിന്ന് സംഘകാലഘട്ടം ബി.സി. മൂന്നിനും എ.ഡി. മൂന്നിനും ഇടയിലാണെന്ന് പറയാം. മറ്റേതെങ്കിലും നിഗമനത്തിന് അശോകശാസനമോ മറ്റ് ഉപാദാനങ്ങളോ ഇടം നൽകുന്നില്ല.

‘കക്ഷി’യായിരുന്ന ‘ചേര’രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരവധി പരാമർശങ്ങൾ ഈ കൃതികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ക്രിസ്തുവർഷാരംഭത്തിന് മുമ്പു് സംവത്സരമുപ് തമിഴകം ഒഴികെയുള്ള ഭാരതീയ ഭാഗങ്ങളിൽ ഏകീകൃതഭരണം നടത്തിയിരുന്ന അശോകചക്രവർത്തിയുടെ രണ്ടും പതിമൂന്നും ശിലാശാസനങ്ങളിൽ തമിഴകത്തിലെ ചോള, പാണ്ഡ്യ, കേരള രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രാജ്യങ്ങൾ മൗര്യസാമ്രാജ്യത്തിനു വെളിയിലാണെന്നും അവിടങ്ങളിൽ ധർമ്മപ്രചാരണത്തിനു വേണ്ടി ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ആ ശാസനങ്ങളിൽ പ്രധാനമായും പറയുന്നത്. ഇന്നത്തെ ബോംബെ, മൈസൂർ, ആന്ധ്ര എന്നീ പ്രവിശ്യകളുടെ തെക്കേ അതിരുകളിൽ കന്യാകുമാരി സമുദ്രംവരെ വടക്കു തെക്കായി കിടക്കുന്ന ഭൂവിഭാഗമാണ് തമിഴകം. അശോക ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ മൂന്നു പ്രത്യേകരാജ്യങ്ങളായി പിരിഞ്ഞ് മൂന്നു രാജവംശത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിലായിരുന്നു തമിഴകം. അക്കാലത്ത് ചേരരാജ്യത്തിനും ആ രാജ്യം വാണിരുന്നവർക്കുമായിരുന്നു മറ്റു രാജ്യങ്ങളെയും രാജാക്കന്മാരേയുംകാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം. രാജ്യവിസ്തൃതിയിലും ഫലപുഷ്ടിയിലും യോദ്ധാക്കളുടെ വീരപരാക്രമങ്ങളിലും രാജാക്കന്മാരുടെ മഹനീയ ധർമ്മനിഷ്ഠയിലും ചേരരാജ്യം മറ്റുനാടുകളെ അതിശയിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ചേരരാജ്യം

മിക്കവാറും ഇന്നത്തെ കേരളാതിർത്തിയിൽപ്പെട്ട നാടുകളെയാണ് ‘ചേരം’ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നത്. കാലക്രമേണ ചേരരാജ്യം പൂഴി (നോർത്ത് മലബാർ, തുളു), കടം (സൗത്ത് മലബാർ, കുർഗ്), കടമ്പർനാട് (മംഗലാപുരം), കള്ളത്തുനാട് (ചിറയ്ക്കൽ-പഴയങ്ങാടി), വള്ളുവനാട് (നീലഗിരിയുടെ പടിഞ്ഞാറ്-അരങ്ങോട്ടി), ഏറനാട് (കോഴിക്കോട്), കർക്കാനാട് (പാലക്കാട്, നെടുംപടിയൂർ), കുട്ടം (കൊച്ചിൻ), വെങ്കനാട് (കൊല്ലങ്കോട്), ഒട്ടനാട് (കായംകുളം), വേണാട് (ട്രാവൻകൂർ - മൃഷകനാട്?), നാഞ്ചിൽ നാട് (നാഗർകോവിൽ) എന്നീ പന്ത്രണ്ട് നാടുകൾ ചേർന്നതായിമാറി.

“വടക്കുതിരച്ചെ പഴനിവാൻ കീഴ്തെൻകാചി
കടക്കുതിരച്ചെ കോഴിക്കോടാം കടൽക്കരെയിൻ
ഓരമോതെർക്കാക്കുമുള്ളുണ്പതിൻ കാതം
ചേരനാട്ടെല്ലെ എന്ന ചെപ്പ്”-

ചേരരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ പഴയപാട്ടിൽ നിന്നും 80 കാതം വരെ വിസ്തൃതിയുള്ള ഭൂവിഭാഗമാണ് ചേരരാജ്യമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

മലകളുടെ നാട് എന്നർത്ഥത്തിലാണ് 'ചേരരാജ്യം' (ചേരൽ എന്നാൽ മലകളുടെ അടുക്ക് എന്നാണർത്ഥം) എന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നത്. ഈ മലനാടിനെ ഭരിച്ചവരെ ചേരർ, ചേരളർ, കേരളർ, ഉതിയർ, പൊറയർ, കടവർ, കട്ടുവർ, ആതർ, വാനവർ, പൂഴിയർ എന്ന പേരിലും ചേരരാജ്യം ഭരിക്കുന്നവരെ പൂഴിയൻ, ഉതിയൻ, കൊങ്കൻ, വഞ്ചിവേന്തൻ, കൊല്ലിച്ചിലമ്പൻ, പോന്തെക്കണ്ണിക്കോൻ, പൊന്തെത്തുറൈവൻ, കൊച്ചുരൻ, ആതൻ, പെരുമാൾ, വഞ്ചിനാഥൻ എന്നീ പൊതു ബിരുദങ്ങളിലും (പട്ടപ്പേരുകളിലും) അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. സംഘകാലത്തെ മൂന്ന് പ്രധാന ശക്തികളിൽ ചേരരാജ്യം ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പല സവിശേഷതകൾക്കൊണ്ട് മറ്റ് ദേശങ്ങളിൽ നിന്നും വൈജാത്യം പുലർത്തിയിരുന്നു. സംഘപാട്ടുകളിൽനിന്ന് കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന ചേരനാടിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകതയും പ്രകൃതിയുടെ സവിശേഷതകളാണ്. പ്രകൃതിയുടെ സവിശേഷമായ സാഹചര്യത്തിൽ ഉടലെടുത്ത സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികസവിശേഷതകളോടൊപ്പംതന്നെ ഭാഷാ പ്രത്യേകതയും ചേരനാട്ടിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്നതാണ് കഴത്തലെയാർ പാടിയ പുറംപാട്ട്, ഈ പാട്ടിൽ 'അനേകശതകങ്ങളായി കോർക്കപ്പെട്ട പതിനെട്ടുഭാഷക്കാരായ പടകളെല്ലാം നശിച്ചു' എന്ന് ഇപ്രകാരം പാടുന്നു;

“പന്നറടുക്കിയ വേറുപടുപൈഞ്ഞിലം ഇടങ്കടവിണ്ടിയ വിയൻകട് പാചരൈക്” (പുറം. 62: 10-11) ഈ പാട്ടുപ്രകാരം സംഘത്തമിഴിന് ദേശഭേദമനുസരിച്ച് വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാഷാപ്രത്യേകതകളിൽ ഒന്നായ ചേരനാട്ടുഭാഷയെയാണ് ഭാഷാപണ്ഡിതർ *മലനാട്ടുവഴക്കം* എന്നു വിളിച്ച് പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.

മലനാട്ടു ഭാഷ

സംഘകൃതികളുടെ വ്യാഖ്യാതാക്കളാണ് ആദ്യമായി മലനാട്ടു ഭാഷാ പ്രത്യേകതകളെ മനസ്സിലാക്കുകയും അവയെ *മലൈനാട്ടുവഴക്കം* എന്നു പേരിട്ടു വിളിക്കുകയും ചെയ്തത്. തൊൽകാപ്പിയം, ചിലപ്പതികാരം, ജീവകചിന്താമണി തുടങ്ങിയ കൃതികളുടെ വ്യാഖ്യാതാക്കളാണ് ആദ്യമായി മലനാട്ടു വഴക്കത്തെ പറ്റി വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. മലനാട്ടിൽ അതായത് ഇന്നത്തെ കേരളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ളത് എന്നർത്ഥത്തിൽ ഇന്നത്തെ തമിഴിൽ ഇല്ലാത്തതും എന്നാൽ സംഘത്തമിഴിലും മലയാളത്തിലും ഇപ്പോഴും പ്രചാരത്തിലുള്ള ഭാഷാസവിശേഷതകളെയാണ് *മലനാട്ടുവഴക്കം* എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്.¹

1. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, നടുവട്ടം., (2012) മലയാളം ക്ലാസിക്ക് ഭാഷാപഴക്കവും വ്യക്തിത്വവും, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, പുറം. 22.

മലനാട്ടു വഴക്കങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആധികാരികമായി അന്വേഷിച്ചവരിൽ പ്രധാനികൾ എം. രാഘവയ്യങ്കാർ, മഹാകവി ഉള്ളൂർ, നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എന്നിവരാണ്. രാവ്യ സാഹിബ് എം. രാഘവയ്യങ്കാറുടെ Some aspects of Kerala and Tamil Literature (1950) ഭാഗം II ൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: “പുരാതന തമിഴ് ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രദ്ധേയമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടിയുണ്ട്, സാധാരണയായി കേരളസാഹിത്യത്തിലും സംഭാഷണത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതും ഇന്നത്തെ തമിഴിൽ പ്രചാരപ്തമായ പദങ്ങളാണവ:

കാണം: A coin, now equivalents to three Kalanjas or ½ fanas, in Kerala according to Dr. Gundert’s Malayalam Dictionary. But the ancient sangam coin must have been of more value.

ആപ്പ്	Din of Battle	(അകം. 36)
പീടികൈ	Market	(ചില. 5, വരി 41)
കടിഞ്ചുൽ	Pregnancy nearing confinement	(അകം. 304)
വാലാമൈ	Pollution (due to child birth)	(ചില. 15,1.24)
തറ്റ്	Fasten (clothes strongly)	(തിരുക്കുറൾ)
കായന്തലൈ	Young one	(മലൈ. 307)
വിളി	Call	
ചവട്ട്	Overwhelm, carry the day	(അകം. 375)
പടൈപ്പ്	Wealth	
പുഴുക്ക്	Pudding (of Jaggary, usually)	
² പൊൻവൺകൻ	Gold smith	(പത്തു.287)

മഹാകവി ഉള്ളൂർ ‘കേരള സാഹിത്യചരിത്ര’ത്തിൽ മലയാളത്തിന്റെ പഴമ; ചില പ്രാചീന പ്രയോഗങ്ങൾ എന്ന ഭാഗത്ത് മലനാട്ടു ഭാഷയുടെ പ്രാചീനതയെ വിശദീകരിച്ച് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.³ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ശ്രേഷ്ഠഭാഷാപദവി നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി നടന്ന ഗവേഷണങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ മലനാട്ടുവഴക്കത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പഠിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയ ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു;

സംഘകൃതികൾ: അങ്ങനെ, ആർപ്പ്, കടവ്, കപ്പായം, ചിതൽ, ചോര,

- Raghava Aiyangar, M., (1950) some Aspects of Kerala and Tamil Literature (Part II), Travancore University, Trivandrum pp.13-64.
- പരമേശ്വരയ്യർ, എസ്, ഉള്ളൂർ, (1953) കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല, തിരുവനന്തപുരം, പുറം. 24-28.

തീറ്റ, തെല്ല്, പണിക്കൻ, പുഴുക്ക്, പൂച്ചെ, പൂച്ച, പൂള (പഞ്ഞിമരം), മതി, മിടുക്ക്, വഴിപാട്.

തൊല്ലാപ്പിയം: അത്ത് (ഇടനില), ഉന്നം (ഇലവ്), ഉഴിന (സസ്യം), കണ്ടി (പോത്ത്), തത്ത , മൂക്ക (മൂങ്ങ), വളി (കാറ്റ്)

മണിമേഖല. ഉൗൺ, കാവ്, തൊഴുത

ചിലപ്പതികാരം: അങ്കാടി, അടയ്ക്ക, അളിയൻ (സഹോദരി ഭർത്താവ്), ആശാൻ, ഇൗട്, എക്കൽ, കരയാമൽ, കവനീറ്, ചാത്തി (ശാന്തിക്കാ രൻ), തുന്നൽക്കാരൻ, പടുകാലം, പടിഞ്ഞായിറ്റ്, പട്ടാങ്ങ് (സത്യം), പനി (ജ്വരം), പിണക്കം, പിഴ, പീടിക, പൊതി, മാണി, മാണിക്കാ യ്, വാലായ്.

പുറപ്പെരുൾ വെൺപാമാല. അടിയറ (അടിയറ), അറ്റകുറ്റം, ഉഴവൻ, ആലി, ഒരുപാട്, കവളം, കിളിപ്പൈതൽ, കട്ടൻ, കരവ, ചിക്കനെ, ചിറു ക്കൻ, നിച്ചലം (നിത്യവും), പാണ്ടി (പയർ), പലയുതൽ, പള്ളി പായൽ, പാവ പുലരി, വയ്യ, വാരാങ്ങൽ (വേദാഭ്യസം).⁴

എസ്. കെ. വസന്തനം ഇപ്രകാരം മലനാട്ടുവഴക്കങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്; സംഘസാഹിത്യത്തിലെ നിരവധി പദങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇന്നും അതേ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. താമര, ആമ്പൽ, കരിങ്കുവളം, മല്ലിക, തുമ്പ, നൊച്ചി, പയറ്റ്, കരിമ്പ്, ആന, കതിര, പശു, മാൻ, ഉടുമ്പ്, മുയൽ, കരുവി, കോഴി, വവ്വാൽ, മടൽ എന്നിവ.⁵ പലകാലങ്ങളിലായി പലസാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നു കണ്ടെത്തിയ ഈ സവിശേഷതകൾ മലനാട്ടുഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതയെയും തമിഴിൽനിന്നു മലയാളഭാഷയ്ക്കുള്ള വ്യത്യാസത്തെയുമാണ് പ്രധാനമായും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. ചേരനാടിനെപ്പറ്റി എഴുതിയ പാട്ടുകൾ, ചേരനാട്ടു കവികളുടെ പാട്ടുകൾ എന്നിവയിൽ മലനാട്ടുഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതകൾ സുലഭമാണ്. ഇന്നത്തെ തമിഴ്ഭാഷ തൊല്ലാപ്പിയ സൂത്രങ്ങൾ എന്നിവ മുൻനിർത്തി ചേരനാട്ടുകാവ്യങ്ങളിലെ മലനാട്ടുഭാഷയെ താരതമ്യം ചെയ്താൽ ഈ ഭാഷാ പ്രത്യേകതകളെ കണ്ടെത്താം.

മലനാട്ടുപദങ്ങൾ

ഭാഷാവിവരണത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകമാണ് രൂപിമം (morpheme). സ്വനിമങ്ങൾ ചേർന്നാണ് രൂപിമങ്ങൾ

4. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, നടുവട്ടം., (2012) മലയാളം ക്ലാസിക്ക് ഭാഷ പഴക്കവും വ്യക്തിത്വവും, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, പുറം. 22.
5. വസന്തൻ. എസ്. കെ., (2007) നമ്മൾ നടന്ന വഴികൾ, മലയാളപഠന ഗവേഷണകേന്ദ്രം, തൃശൂർ, പുറം.33.

ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിലും സ്വന്തത്തിന്റെ ഉച്ചാരണവ്യവസ്ഥയും അടിസ്ഥാനസ്വരങ്ങളുടെ സാമ്യതയും മിക്കഭാഷകളിലും ഏകദേശം ഒരു പോലെയായിരിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ സ്വനിമങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാക്കുന്ന, ഭാഷയിലെ അർത്ഥവ്യാവർത്തകശേഷിയുള്ള, വിഭജിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഏറ്റവും ചെറിയ ഘടകമായ രൂപിമം,⁶ ഭാഷയുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന പ്രധാനഘടകമാണ്. സാംസ്കാരികമായ ധാരകൂടി വാക്കുകളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടാകും എന്നതാണ് ഇതിനുകാരണം. ഈ പഠനത്തിൽ രൂപിമത്തിന് ഭാഷാശാസ്ത്രസാങ്കേതികാർത്ഥം മാത്രമല്ല, വാക്ക്, പദം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളും അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അത്തരത്തിൽ ചേരുന്നവ്യവസ്ഥകളിൽ പരാമശിക്കപ്പെട്ടതും ഇന്നും മലയാളത്തിൽ വാമൊഴിയിലും വരമൊഴിയിലും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതുമായ ചില വാക്കുകളെ അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ് തുടർന്നുചെയ്യുന്നത്. താഴെവിവരിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കുകളെ സംഘമൂലക്കിയ ചൊല്ലടവ്, (Sangam words dictionary) സംഘകൃതികളെ മുൻനിറുത്തി പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ള ഇൻഡക്സ് (word Index of Sangam Classics) എന്നിവയിൽനിന്ന് കണ്ടെത്തി തമിഴ് സംസാരിക്കുന്നവരോട് അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അർത്ഥം ചോദിച്ചറിഞ്ഞാണ് തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. വാക്കുകളുടെ നേരെ വലയത്തിൽ ശബ്ദതാരാവലിയിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച അർത്ഥവും Dravidian Etymological Dictionary യിൽ ഉൾപ്പെട്ട പദത്തിന്റെ എണ്ണവും പാട്ടിന് താഴെ അതിന്റെ സാരവും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

1. അകൽ: (അകലുക, ദൂരയാവുക, വിട്ടുമാറുക, നീങ്ങുക, മാറിക്കളയുക, അകൽച)

മലയാളത്തിൽ അകലം, അകലുക, അകലെ, അകലെയുള്ള എന്നീ പദങ്ങൾക്കു സമാനമാണ് സംഘകൃതികളിൽ അകൽ എന്ന പദം. വ്യാപ്തി എന്നർത്ഥത്തിൽ പേരെച്ച ധാതുവായാണ് അകൽ എന്ന പദം സംഘകൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. തമിഴിൽ ഈ പദത്തിനു പകരം തള്ളുക എന്ന പദമാണ് വ്യവഹാരത്തിലുള്ളത്. “അകൽവായ് പൈഞ്ചുനെപ് പയിർ കാൽയാപ്പ്” (നറ്റി. 5:2) (മലയിൽ നിന്ന് ഒഴുകിവരുന്ന അരുവിയിൽ നിന്ന് കൃഷിയാവശ്യത്തിനായി നല്ല അകലത്തിൽ കനാൽ ഉണ്ടാക്കി ജലസേചനം നടത്തുന്നു.)

2. അകല്ല്: അകൽച്ച എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കർത്താവായി ഈ പാട്ടിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു:

6. Midhun, K.S., P.V. Prakas Babu., (June 2015) Discoursing the linkage between Tamil and Malayalam Morphemes, Indian Journal of Research, Vol.4, Issue. 6, P.36.

“നിരമ്പു അകൽപ്പ അറിയാ എറാ ഏണി” (പതി. 5.3.33)

(കള്ള വയ്ക്കുന്ന കമ്പ് അകറ്റുകൊണ്ട് യുദ്ധം ജയിച്ച വീരന്മാർ കള്ള ക്കടിക്കുന്നു.)

ഇന്നും മലയാളത്തിൽ ഈ പദം ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ വാമൊഴിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

3. അകത്തു(ഉള്ളിൽ,മനസ്സിൽ): തമിഴിൽ ഉള്ളെ എന്ന പദമാണ് അകത്തിന് സമാനമായി ഇന്നുള്ളത്. ഇന്നും മലയാളത്തിൽ ഉള്ളിൽ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അകത്തു സർവ്വസാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. അവ്യയരൂപത്തിലും നാമരൂപത്തിലുമാണ് ഇത് സംഘം പാട്ടുകളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“മായ്മ, മരുൾവാർ അകത്തു” (കലി 88:5)

(നീ പറയുന്ന കള്ളം സത്യമെന്ന് ധരിച്ചുകൊണ്ട് പറ്റിക്കാനായി അകത്ത് ചെന്ന് പറയാം)

4. അങ്കാടി(വരിവരിയായ കച്ചവട സ്ഥാനം, കട, കടത്തെരുവ്)

നാൾ അങ്കാടി നാറും നറുമുതൽ (അങ്കം. 93:10)

(അങ്ങാടിയിൽ നിന്ന് വരുന്ന നറുമണം പോലെയുള്ള നെറ്റി)

ഈ പാട്ടിൽ മലയാളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതുപോലെ ചന്ത, കട, കടത്തെരുവ് എന്നീ സമാനർത്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങാടിക്കട, അങ്ങാടിക്കാരൻ, അങ്ങാടിച്ചരക്ക്, അങ്ങാടിത്തെരുവ്, അങ്ങാടിപ്പാട്ട്, അങ്ങാടിപ്പിള്ളേർ, അങ്ങാടിപ്പീടിക, അങ്ങാടിപ്പെട്ടി, അങ്ങാടിപ്പെണ്ണ്, അങ്ങാടി മരുന്ന് എന്നീ വിവിധതരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ പദം തമിഴിൽ അങ്കാടി അരിസി (രേഷനരി) എന്നർത്ഥത്തിൽ മാത്രം ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലുള്ളു. പുറം പാട്ടിലും ഇന്നത്തെ തമിഴിലും അനൗസികാതി പ്രസരം സംഭവിക്കാത്ത നാമരൂപമാണ് കാണുന്നത് എന്ന വ്യത്യാസം മാത്രമേയുള്ളൂ.

5. അടുത്തു(അടുക്കൽ, പക്കൽ, തുടർച്ചയായി):തമിഴിൽ പക്കത്തു എന്ന വ്യവഹാരത്തിലുള്ള പദത്തിന് പകരമായി പഴന്തമിഴിലുള്ള പദമാണ് അടുത്തു. ഇന്നും മലയാളത്തിൽ സർവ്വസാധാരണയായി ഈ പദം പ്രയോഗിച്ചു വരുന്നു.

“അടുത്തത്തൻ പൊയ്യുണ്ടാർപ പുണർത്ത നിൻ എരുത്തിയകൺ” (കലി 71 :15)

(പിന്നീട് (അടുത്തതായി) എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്തപ്പോൾ വളകൊണ്ട് ഉണ്ടായ പാട് കാണുന്നു).

6. അടുമ്പ് (ഒരു വള്ളിച്ചെടി) DED65: കേരളത്തിന്റെ തീരപ്രദേശത്ത് മണ്ണിൽ പടർന്നുനീൽക്കുന്നതും വയലറ്റ് നിറത്തിലുള്ളപൂവുള്ള ചെടിയുടെ പേരാണ് അടുമ്പ്. മലയാളത്തിൽ ഇതിനെ അടമ്പ് എന്നാണ് പറയുന്നത്.

“അടുമ്പമൽ അഴൈ കരൈ അലവനാടിയ”(പതി. 6.1.7)
(വിടരാരായ മൊട്ടുകളോടെ അടമ്പിൻ വള്ളികൾ ഞെരുങ്ങി വളർന്നുകിടക്കുന്നു.)

7. അടൈ (പലഹാരം, ഇലയപ്പം (ഇലകൊണ്ട് അടച്ച് ചുട്ടെടുക്കുന്നതിൽ))

സ്വരസംവരണം സംഭവിച്ച രൂപമായ അടയ്ക്ക് മലയാളത്തിൽ ഇലയട എന്നാണർത്ഥം. പഴന്തമിഴിൽ അട ഇലയെന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“അടൈയൊടു വാടിയ അണിമലർ”(കലി. 3:9)
(ഇലയോട് വാടിയ പൂവ്)

8. അലൈപ്പ (നിരർത്ഥകമായി ഉറക്കെ സംസാരിക്കൽ, ബഹളം) DED245

ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കുക എന്നർത്ഥമാണ് അലൈപ്പ എന്ന പദത്തിന് പഴന്തമിഴ് കൃതികളിലുള്ളത്.

“പല് തില കിൻകിണി ചിറു പരടു അലൈപ്പ്” (പതി.6.2.20)
(അടിമരുളിലണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കിങ്ങിണി ചിലങ്ക കിലുങ്ങുന്നു.)

ഇന്നും മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള അലപ്പുണ്ടാക്കല്ലേ, അലമ്പുണ്ടാക്കല്ലേ എന്ന പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ ഈ പ്രാചീനപദം നിലനിൽക്കുന്നു. ഇവയ്ക്ക് ആവശ്യമില്ലാതെ ശബ്ദമുണ്ടാക്കരുത് എന്നാണർത്ഥം.

9. അത്തൻ (അച്ഛൻ)

“അൻനെയും അത്തൻ ഇല്ലരായായ്നാണ്” (കലി. 115:8)

(കാമുകൻ തലയിൽ ചൂടികൊടുത്ത പൂവ് കാമുകി ആരും കാണാതെ മുടിയിഴയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവെക്കുന്നു. വീട്ടിലെത്തി മുടിയിഴയ്ക്കുമ്പോൾ പൂവ് താഴെ വീഴുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും കണ്ടെന്നു കരുതി കാമുകിക്ക് ലജ്ജയുണ്ടാകുന്നു.)

അച്ചൻ എന്നർത്ഥത്തിൽ നാമരൂപമായി അത്തൻ എന്ന് ഈ പാട്ടിലുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അച്ഛൻ എന്ന പദം തിരൈ ചൊല്ല് (ഭാഷാഭേദം) ആണെന്നും അത് കട്ടനാട്ടിലെ പദമാണെന്നും എസ്. മനോഹരൻ കണ്ടെത്തുന്നുണ്ട്.⁷ തമിഴിൽ അപ്പാ എന്നർത്ഥത്തിൽ വ്യവഹരിക്കുന്ന ഈ പദം തവർശ്ശാക്ഷരങ്ങൾക്കു മുൻ വരുന്ന സ്വരം താലവ്യമാണെങ്കിൽ അവയും താലവ്യമാകും എന്ന നിയമമനുസരിച്ച് തകാരം ചകാരമായി മാറിയാണ് (വൈത്തു -> വൈച്ച) അത്തൻ -> അച്ഛൻ ആയി മാറിയത്.

10. അമ്പലം (അൻപുന്നിടം, ക്ഷേത്രം)

മലയാളത്തിൽ ഏറെ പ്രചാരത്തിലുള്ള ഈ പദം നാമരൂപത്തിൽ ക്ഷേത്രം എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു:

“എഴുത ഏഴിൽ അമ്പലം കാമവേൾ അമ്പിൻ” (പരി.18:28)

(കാമദേവന്റെ അമ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്രങ്ങൾ അമ്പലത്തിൽ വരച്ചിരിക്കുന്നു.)

തമിഴിൽ ഇത് കോയിൽ, കോവിൽ എന്നർത്ഥത്തിൽ ആണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

7. Some of the words which have been treated by the commentators as regional words have been listed below;

പെറ്റം	(cow)	തെൻപാണ്ടിനോട്
തള്ളെ	(mother)	കട്ടനാട്
നെള്ളെ	(dog)	കട്ടനാട്
അച്ചൻ	(Father)	കടനാട്
കൈയർ	(cheat)	കർക്കാനാട്
എല്പവൻ	(friend)	ചീതനാട്
ഇരുളെ	(believable person by a women)	ചീതനാട്
തയ്യവൈ	(mother's, brother's)	ചീതനാട്
പാഴി	(pond, small tank)	പൂഴിനാട്
ഞമലി	(dog)	പൂഴിനാട്
ചെറുനാട്		(field) അരുവ
കേണി	(pond, sall tank)	അരുവനാട്
കണ്ടെ	(a grain measurement)	അരുവനാട്

of the above mentioned words, words like തള്ളെ (mother) and അച്ചൻ (Father) are still in used in Kanyakumari (Nanjilnadu) direct and the word കേണി (pond, small tank) is in used in the nothern and central dialect- Manoharan, S., (2014) Dialects from Sangam Age to Modern Period, IJDL, Vol.43. No.2 June, p.135

11. അമ്പലി (അമ്പിളി) DED173

“അമ്പലി കാട്ടൽ ഇനിതു മറ്റു ഇന്നാതേ” (കലി. 80:19)

(കുട്ടിയെ നിലാവിനെ കാണിക്കുന്നതാണ് എനിക്കിഷ്ടം)

എന്ന പാട്ടിൽ ചന്ദ്രക്കല എന്നർത്ഥത്തിൽ അമ്പലി (അമ്പിളി) നാ മമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അമ്പലി എന്ന പദം പ്രചാരത്തിലുണ്ടെങ്കിലും മലയാളത്തിലുള്ളതുപോലെ അമ്പിളിയമ്മാവൻ തുടങ്ങി പദങ്ങളിൽ വരുന്ന സാംസ്കാരിക സവിശേഷസാഹചര്യവും നാടൻപാട്ടുകളിലും മറ്റും വ്യവഹാരത്തിലുള്ള പ്രചാരവും ഈ പദത്തിന് തമിഴിലില്ല. രാമചരിതത്തിൽ അമ്പലി അമ്പിളി എന്നർത്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു;

“പുരിചടയിടയിലെലുമ്പൊടമ്പലിപുന്നയുമ്മറപ്പൊരുളായമായനം”

12. അഞ്ച്

“അഞ്ചായ് കൂന്തലായ് വതുകണ്ടേ” (ഐങ്ക. 383:5)

(അഞ്ച് വകയായി മുടി മെടഞ്ഞ് കെട്ടുന്നു).

മലയാളത്തിലുപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ അഞ്ച് എന്ന സംഖ്യാനാമം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ ഇത് ഐന് ആണ്.

13. ആചാൻ

അദ്ധ്യാപകൻ എന്ന് പ്രയോഗത്തിലുള്ള ആശാൻ എന്ന പദത്തിന്റെ രൂപഭേദമാണിത്. മലയാളത്തിൽ സർവ്വസാധാരണയായി ഇത് ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു.

“കേൾവിയുൾ കിളന്ത ആചാൻ ഉരെയും” (പരി. 2:61)

(വേദത്തിൽ പറയപ്പെട്ട ആശാന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണ് ഇത്)

14. ആലി (മഴത്തുള്ളി, ആലിപ്പഴം)

ആലിപ്പഴം, വെള്ളം എന്നീ അർത്ഥത്തിൽ വിഭക്തിധാതുവായാണ് പഴന്തമിഴ് കൃതികളിൽ ആലി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“ഉറെ വീഴ് ആലിയിൻ, തൊക്കുക്കു ചാറൽ” (ഐങ്ക. 213:3)

(തണുത്ത് വീഴുന്ന ആലിപ്പഴം കുറവർ പുകുക്കിയെടുക്കുന്നു.)

15. ആർക്കു

മലയാളത്തിൽ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന ‘ആർക്കു’ (കാക്ക ആർക്കുന്നു) അതേ അർത്ഥത്തിൽ

പഴംതമിഴ് കൃതികളിൽ പേരച്ചമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു

“നെറ്റുവിളെ ഉഴിഞ്ചിൽ വറ്റൽ ആർക്കും” (കുറ. 39:2)

(ഉഴിഞ്ഞിമരത്തിൽ നിന്ന് വീണ് കിടക്കുന്ന വിത്തുകൾ വേനൽ കാലത്ത് കാറ്റിൽ ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കുന്നു)

16. ആർപ്പ (ആഹ്ലാദം കൊണ്ടും മറ്റും ഉച്ചത്തിൽ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദം)

ശബ്ദമുണ്ടാക്കുക എന്നർത്ഥത്തിൽ പേരച്ചമായും ക്രിയാനാമമായും ആർപ്പ് സംഘം കൃതികളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ആർപ്പോ ഇറോ! എന്നീ ശൈലികളിൽ വ്യവഹാരഭാഷയിൽ ഇന്നും ആർപ്പിനു സ്ഥാനമുണ്ട്.

“അഴുത്പ്പറ്റി, അകല് വിചുന്യ ആർപ്പപെഴക്.” (പുറം. 77:11)

(പടക്കളത്തിൽ വീരൻമാർ ശത്രുക്കളെ കൊല്ലുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു.)

17. ആർത്തു

ആർത്തു വിളിക്കുക എന്നർത്ഥത്തിൽ പദങ്ങളോടു ചേർന്നുവരുന്ന ധാതുക്കളായാണ് സംഘസാഹിത്യത്തിൽ ആർത്തു എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ഇന്നും മലയാളത്തിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു.

“നരന്യ ആർത്തു അന്നതീമ് കിലവിയേ.” (ഐങ്ക. 185:4)

(നല്ല ശബ്ദത്തോടെ വരുന്ന സംഗീതം പോലെ സംസാരിക്കുന്ന പെണ്ണേ!)

18. ഇരക്കം (തെണ്ടുക, ദാനമായി തരുവാൻ അപേക്ഷിക്കുക) DED472

ഇരന്നു വാങ്ങുക, ഇരക്കാതെ തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾക്ക് യാചിച്ചു വാങ്ങുക, യാചിക്കാതെ എന്നാണ് അർത്ഥം ഇതേപോലെ പഴന്തമിഴ് പദമായ ഇരക്കം എന്നത് യാചിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പേരച്ചമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ചൊല്ലിനെൻ ഇരക്കം ഇവൈ” (ഐങ്ക. 364:3)

(ഒളിച്ചോടാൻ തലവിയെ കെഞ്ചികൂട്ടികൊണ്ടുവരാൻ പോകുന്ന കാമുകന്റെ തോഴൻ)

19. ഉൺടൽ

മലയാളത്തിൽ ഉണ്ണൽ എന്ന പദത്തിനു സമാനമായ പദമാണ് പഴന്തമിഴിലെ ഉൺടൽ. ഇത് വിഭക്തിധാതുവായാണ് സംഘം പാട്ടുകളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്നും മലയാളത്തിൽ

വ്യവഹാരത്തിലുള്ള പദമാണ് ഉണ്ണുക (ഭക്ഷണം കഴിക്കുക), തമിഴിൽ ഇത് സാപ്പിടുക എന്നാണ്. ഉണ്ട (കഴിച്ചു), ഉണ്ണാതു (കഴിക്കില്ല, കഴിക്കാത്), ഉൺക (കഴിക്ക), ഉണ്ടു (കഴിച്ചു) എന്നിങ്ങനെ പല രൂപത്തിൽ ഈ പദം പഴന്തമിഴ് പാട്ടിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

“കുരുകളുടെത്തു ഉൺട വെൾ അകട്ടയാമെ” (ഐങ്ക. 81:1)

“പോകിൽപ്പുകാ ഉണ്ണാതു ഇലരേ; വിരിതുപ്പലം പടരും” (ഐങ്ക. 325.2)

“തമിയർ ഉൺടലും ഇലരേ; മൂനിവുളലർ” (പുറം. 182:3)

(അമൃതം കിട്ടിയാലും ഞാൻ തനിയെ കഴിക്കില്ല. ആരോടും കോപവുമില്ല.)

“ഉൺക എന്ന ഉണരാ ഉയവിറ്റു ആയിനും” (പുറം. 333:6)

“പടുവതു ഉൺടു പകൽ ആറ്റി” (പുറം 17:6)

ഉണ്ണൽ എന്ന മലയാള പ്രയോഗത്തിനു സമാനമായി അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ കലിത്തൊകയിൽ ഈ പദം കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

“ഉണ്ണലും ഉൺണേൻ; വാഴലും വാഴേൻ” (കലി. 23:7)

(കാമുകൻ പിരിഞ്ഞതിനുശേഷം യാതൊന്നും കാമുകി കഴിക്കുന്നില്ല.)

20. ഊക്ക് (ശക്തി, കരുത്ത്) DED729

ശക്തി, ആയം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളാണ് ഊക്ക് എന്നപദത്തിന് മലയാളത്തിലുള്ളത്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ സംഘം കൃതികളിലും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഒടുങ്ങു കാഞ്ഞവുർ, ഊക്കു അറക്കു കടൈതു” (പതി.4:1:32)

(നേരിടുന്ന ശത്രുക്കളുടെ അഹങ്കാരം ശമിക്കുവരെ അവരുമായി പോരാടും)

21. ഊൺ (ഭക്ഷണം, സദ്യ, ചോറ്) DED728

ഭക്ഷണം എന്നർത്ഥത്തിൽ മലയാളത്തിലുള്ളതുപോലെ സംഘ പാട്ടുകളിൽ നാമമായും, വിഭക്തിധാതുവായും ഊൺ എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“അൽക അറൈക് കൊണ്ടു ഊൺ അമലൈ ച് ചിറുങ്ങി”

(കലി.50:13)

(ചക്കയും ഇറച്ചിയും ചോറും കഴിക്കുന്ന പെൺകൊടി)

22. എടുത്തൽ DED851

മലയാളത്തിൽ വ്യവഹാരത്തിലുള്ള എടുക്കൽ എന്നതുപോലെ ക്രിയാനാമമായി ഈ പദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“മടക്കിളി എടുത്തൽ ചെല്ലാത് തടക്കരൽ” (അങ്കം. 38:12)
(വലിയ ചോളത്തണ്ട് എടുക്കാൻ കഴിയാതെ കിളി വലയുന്നു.)

കൂടാതെ എടുക്കൽ എന്ന രൂപത്തിലും കലിത്തൊകയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു;

“എടുക്കൽ ചെല്ലാതു ഉഴുപ്പവൻ പോല” (കലി. 38:5)
(എടുത്തിട്ടും പൊങ്ങാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു.)

കൂടാതെ ഇതേ പദത്തിന്റെ മറ്റ് രൂപങ്ങളായി എടുക്ക, എടുക്കൽ, എടുക്കല്ല, എടുക്കും, എടുത്ത, എടുത്തലിൻ, എടുത്തു എന്നിങ്ങനെയും എടുത്തൊക്കെയിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നു.

23. എറിഞ്ഞർ DED859

വലിച്ചെയ്യുക, എറിഞ്ഞവർ എന്നീ പ്രയോഗത്തിലുള്ള എറിഞ്ഞ വരുടെ എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ഈ പാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന എറിഞ്ഞർ എന്ന പദം.

“കൂർ എറുക എറിഞ്ഞറിൻ അലൈത്തൽ ആനാതു” (അങ്കം. 38:5)
(കാമുകനുമായി പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാമുകിയുടെ മനസ്സ് മഴക്കാലം വീല്ല് എറിഞ്ഞപ്പോലെ വിരഹം കൊണ്ടുവരുന്നു)

24. ഏറ് DED851

മിന്നേറ്റ് എന്നർത്ഥത്തിൽ മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ സമാനപദമാണ് ഏറ്.

“അതിർക്കരൽ ഏറൊടു തളിച്ചൊരിൻ, താങ്ങുക” (പുറം. 160:3)
(സൂര്യതാപത്താൽ ഉണങ്ങിയ കാട്ടിൽ ഇടിമിന്നലോടെ മഴപെയ്യിറങ്ങുന്നു.)

25. ഏന്തിയ (ഏന്തുക, വഹിക്കുക, പൊക്കിപ്പിടിക്കുക) DED870

മലയാളത്തിൽ ഇന്നും പ്രയോഗത്തിലുള്ള പദമാണിത്, വഹിക്കുക എന്നർത്ഥമാണിതിന് മലയാളത്തിലുള്ളത് അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ പേരച്ച രൂപത്തിൽ ഈ പാട്ടിലും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു;

“ഒളിറു നിലൈ ഉയിർമ്മരുപ്പു ഏന്തിയ കളിറു ഊർത്തു” (പതി. 5.2.18)
(ആനയുടെ പുറത്ത് കേറിവരുന്ന രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ കുട്ടികളും)

26. ഒഴുകിയ

പേരെച്ചമായി പഴന്തമിഴ് പാട്ടിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഈ പദം മലയാളത്തിൽ വാമൊഴിയിലും വരമൊഴിയിലും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ ഇത് ഒഴുകിന എന്നാണ്.

“നിന്റെ കളി മുഴുകിയ നിന്റെവെള്ളം”(പതി. 2.5.4)
(ആനക്കൂട്ടം ഒഴിച്ചു വെള്ളം)

27. ഓടം (ജലത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന തോണി) DED1039

“അകൽ ഇരു വിചുവിർക ഓടം പോല”(അകം. 101:12)
(ആകാശംപോലെയുള്ള വലിയ കടലിൽ വഞ്ചിപോകുന്നതുപോലെ)

എന്ന പാട്ടിൽ ഓടം എന്നതിന് മലയാളത്തിലുള്ളതുപോലെ വഞ്ചിയെന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉദാ: പള്ളിയോടം. എന്നാൽ തിമിഴിൽ ഓടം എന്നത് സാഹിത്യമാത്രകളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്ന പദമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

28. ഓർക്കം DED1059

ആലോചിക്കും എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പദം മലയാളത്തിൽ സർവ്വസാധാരണമായി ഉപയോഗത്തിലുള്ളതാണ്.

“പുലി എന്റു ഓർക്കം, ഇക് കലികേഴ് ഊരേ”(കലി. 52.18)
(കരുമുളക് വളരുന്ന മലയിൽ ചുറ്റിനടക്കുന്ന പുലിയെയാണ് നീവരുമ്പോൾ ഞാൻ ഓർത്തുപോകുന്നത്.)

കൂടാതെ ഓർത്തത്, ഓർപ്പത് എന്നീ പദങ്ങളും സംഘം പാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

29. ഓച്ച (ഒച്ച, ശബ്ദം) DED1036

ഒച്ചയുണ്ടാക്കരുത് എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പഴനമിഴ് പാട്ടിൽ കാണുന്ന ഓച്ച.

“കടിപ്പുടെ വലത്തർ, തൊടിത്തോൾ ഓച്ച”(പതി. 2:9.8)

കൂടാതെ ഒച്ച എന്ന രൂപവും ശബ്ദം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“കടിമരം തടിയും ഒച്ചെതൻ ഊർ”(പുറം. 36:9)
(ശത്രുസൈന്യം കാവൽമരം വെട്ടുന്ന ഒച്ച ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന മനന്റെ അടുത്ത് കേൾക്കുന്നു.)

30. കടുഞ്ചുൽ (കന്നിപ്പേര്)

കടുഞ്ചുൽ കല്യാണം, കടുഞ്ചുൽ പ്രസവം എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേത് എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള ഈ പദം ഇന്നും മലയാളം സംരക്ഷിച്ചു പോരുന്നു.

ഇടുമ്പൈ ഉറുമി! നിൻ കടുഞ്ചുൽ മകളേ!(ഐങ്ക.386:4)
(ആദ്യത്തെ പ്രസവത്തിലുണ്ടായമകൾ ഒളിച്ചോടിപ്പോയതിനാൽ അമ്മ വളരെയധികം വേദനിക്കുന്നു).

31. കനം (ഭാരം) DED1404

ഈ കല്ലിന് നല്ല കനമുണ്ട് എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ കനത്തിന് ഭാരം എന്നർത്ഥമാണ്. അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ നാമമായി പഴനമിഴ് പാട്ടുകളിൽ കനം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“കയൽ എറ്റ് ഉൺകൺ കനങ് ക്കഴൈ മകളിർ”(കു. 398:3)

(മൈപ്പുരിയ മീൻ പോലുള്ള കണ്ണുള്ളതും നല്ല കനമുള്ള കമ്മൽ ഇട്ടിരിക്കുന്നതുമായ പെണ്ണങ്ങൾ)

32. കരുതി (മുൻകൂട്ടി വിചാരിക്കുക) DED1283

“എളിയൾ അല്ലോട് കരുതി”(അകം. 212:22)

(ആർഭാടങ്ങളോടുകൂടിയ അവളെന്ന് കരുതി)

ഈ പാട്ടിൽ വിചാരിക്കുക എന്നർത്ഥത്തിലാണ് കരുതി എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ കരുതം (അകം. 312:3) എന്ന ഭാവികാല രൂപവും പഴനമിഴ് കൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.

33. കവുൾ

“കൺണം നതലും കവുളും കവവിയാർക്ക”(കലി. 83:17)

(കണ്ണും നെറ്റിയും കവിളും അമ്മ തഴുകുന്നു).

എന്ന പാട്ടിൽ നിന്നും കവുൾ എന്ന പദം മലയാളത്തിലെ കവിൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് തമിഴിൽ കനം ആണ്.

34. കറെ

“തഴിപ്പിണിക് കറെത്തോൽ നിറൈകൺടന്”(അകം. 67:13)

ഈ പാട്ടിൽ പദാന്ത ഐ കാരത്തോടുകൂടി അവസാനിക്കുന്ന കറെ യുടെ അർത്ഥം കുറുപ്പ് എന്നാണ്. മലയാളത്തിലെ കുറ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം കൂടി ഈ വാക്കു വഹിക്കുന്നുണ്ട്. വസ്ത്രത്തിൽ കുറപറ്റി എന്നു പറയുമ്പോൾ അഴുക്കിനെന്നാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അഴുക്ക്, മാലിന്യം എന്നർത്ഥത്തിലും സംഘം പാട്ടിൽ കറെ എന്നപദം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

“അവുരി കൊൻറൈ കറെ ചേർ വൾ ഉയിർ”(അകം. 387: 5)

(ഇണികഴുകുന്ന വണ്ണാത്തിയുടെ കയ്യിൽ കുറ പറ്റിയിരിക്കുന്നു).

35. കണ്ടു

ക്രിയാവാക്യമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കണ്ടു മലയാളത്തിലുള്ള അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഏകർ കണ്ടു നയതു നീ നൽകാക് കാലേ”(ഐങ്ക. 178: 4)

(എന്നെ കണ്ടു ഇഷ്ടപ്പെട്ട് നീ (തോഴി) അനുഗ്രഹം നൽകണം)

36. കാടി (അരിയും മറ്റും കഴുകിയ വെള്ളം) DED1436

മലയാളത്തിൽ ഇന്നും പ്രചാരത്തിലുള്ള പദമാണ്. കാടി ഉദാ: കാടി വെള്ളം. ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ പഴയമിഴ് പാട്ടിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

‘കാടി വെൾ ഉലൈക് കൊളിള നിഴൽ’(പുറം. 399:3)

(ഉലക്കൊണ്ട് കത്തി തയ്യാറാക്കിയ അരികഴുകിയ വെള്ളം)

37. കാവ് (മരക്കൂട്ടം, വൃക്ഷലതാദികൾ ഇടതൂർന്ന വളർന്നു നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം)

“തിരുമരുതു ഓങ്കിയ വിരി മലർക്കാവിൽ”(അകം. 36:10)

(അഴകുള്ള മരുതമരം ഉയർന്നു വളർന്ന് വിരിഞ്ഞ് പൂക്കളുള്ള കാവ്)

ഇവിടെ കാവ് എന്ന പദം ഇന്നും മലയാളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന മരങ്ങൾ ഇടതൂർന്നു വളർന്നു നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ ഈ പാട്ടിലെ ‘മലർക്കാവിൽ’ എന്ന രൂപം മലയാളവുമായി ഏറെ അടുപ്പം പുലർത്തുന്ന പ്രയോഗം കൂടിയാണ്.

38. കാട്ടിയ

അവരെ കാണിച്ചു എന്നർത്ഥത്തിലാണ് സംഘം പാട്ടുകളിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“പെരുന്തോൾ കാവൽ കാട്ടിയവ്വേ.”(ഐങ്ക. 281.4)

(തിനയ്ക്ക് കാവൽ നിൽക്കാൻ വരുന്നത് കിളികൾ കാട്ടിക്കൊടുത്തു)

കൂടാതെ കാട്ട് എന്നും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു (ഐങ്ക. 384:5) സംഘം പാട്ടുകളിൽ കാട്ടി, കാട്ടിയവൾ, എന്നിങ്ങനെ കാല-ലിംഗ വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങളോട് കൂടി ഈ ക്രിയാരൂപം വരുന്നു.

“വടുക്കാട്ടക് കൺകാണാ കററാക, എൻ തോഴി”(കലി. 99:19)

(നിന്റെ മനസിലെ വേദന വെളിയിൽ കാണിക്കുന്നില്ല.)

“അമ്പലി കാട്ടൽ ഇനിയു; മറ്റു എന്നാതേ” (കലി. 80:19)

39. കൂട്ടം

“അരിപ്പറൈ വിനൈഞ്ഞർ അല്ലമിചൈക് കൂട്ടം”(ഐങ്ക. 81.1)
(ആമയിറച്ചി ചേർത്ത് ഉണ്ടാക്കിയ കറി ചേർത്ത് കഴിക്കുന്ന വിനൈഞ്ഞർ)
ചേർക്കും എന്നർത്ഥത്തിൽ കൂട്ടം മലയാളത്തിലുപയോഗിക്കുന്ന
തുപോലെ ഈ പാട്ടിൽ വരുന്നു.

40. കെടൽ

നശിക്കുക എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.
“കെടൽ അരുത് തുയര നൽകിയ”(ഐങ്ക. 195-3)
(വേദന കൊടുത്ത കാമുകി എന്റെ ഉറക്കം നശിപ്പിച്ചു)

41. കൊടിച്ചി

“ഓല്ല ഇയർ കൊടിച്ചിയെ നൽകിനെ ആയിൻ”(അങ്ക. 132:7)
(കുറവന്റെ പെങ്ങളായ കൊടിച്ചി ചുറ്റുചുറ്റക്കോടെ ഓടിപായുന്നു)
ഈ പാട്ടിൽ മലമ്പ്രദേശത്തെ സ്ത്രീകളെയാണ് കൊടിച്ചി എന്ന്
വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഇന്ന് മലയാളത്തിൽ കൊടിച്ചി
യെന്ന പദം പട്ടി എന്ന നാമപദത്തോടുകൂടി സ്ത്രീലിംഗ രൂപത്തി
ലാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ആട്ടക്കാരീ, വേശ്യ എന്നർത്ഥത്തി
ലും ഇന്ന് ഈ പദം മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. സംഘ
കാലത്തിലും ഇന്നത്തെ മലയാളത്തിലും കൊടിച്ചി അതിന്റെ സ്ത്രീ
ലിംഗരൂപം സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഈ പദത്തിന് അർത്ഥാ
പകർഷം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.
കൂടാതെ കുറവ സ്ത്രീ എന്നർത്ഥത്തിൽ കൊടിച്ചിയാർ എന്ന പദവും
എടുത്തൊക്കയിൽ കാണുന്നുണ്ട്.
“തേൻ നാറു കതുപ് പിൻ കൊടിച്ചിയർ തൻതൈ.” (അങ്ക. 58:5)
(തേൻ മണക്കും കൊടിച്ചിയുടെ അച്ഛൻ)

42. ചീഞ്ഞെ

‘ഈത്തവൈ കൊൾവാനാമ്, ഈതുരുത്തൻ, ചീ
ഞ്ഞെ’(കലി.84:18)
(ഗണികയുടെ വസ്തുക്കൾ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നിന്നിൽ എനി
ക്ക് ദേഷ്യമുണ്ട്)
വിവേകമില്ലാത്ത എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ചീത്ത എന്ന പദം ഈ
പാട്ടിലുള്ളത്. ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ ഇന്നും മലയാളത്തിൽ ഈ
പദം ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നു.

43. ചുണങ്കു

ചുണങ്കു എന്ന പദത്തിന് മലയാളത്തിൽ അനൗപാസികാതിപ്രസരം സംഭവിച്ച രൂപമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിൽ മറുക് എന്നർത്ഥത്തിൽ വ്യവഹാരത്തിലുള്ള ഈ പദം മഞ്ഞ മറുക് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സംഘപ്പാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

‘ചുണങ്കും ചില തോന്റിനവേ, അണങ്കു എന്’ (കുറ. 337:4)

(പെണ്ണിന്റെ ശരീരത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി ചില ചുണങ്ങുകൾ ഉണ്ടായി)

44. ചുരം (കുത്തനേയുള്ള വലിയ കയറ്റം, ഉയർന്ന നിലം, മലയിടുക്ക്, ഇടുക്കു വഴി)

മലയിടുക്ക്, ഇടുക്കുവഴി എന്നീ അർത്ഥങ്ങളാണ് മലയാളത്തിൽ ചുരത്തിനുള്ളത്. അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ചുരം എടുത്തൊ കെയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“അരുഞ്ചുരം ചെൽവോൽ ചെന്നികൂട്ടം” (ഐങ്ക. 301:2)

(മലഞ്ചെരുവിലൂടെ പോകുന്നവർ ചുടുതടുക്കാനായി പൂക്കൾ ചൂടുന്നു.)

45. ചെന്നി (ചെവിയുടെ മേൽഭാഗം നെറ്റിയുടെ ഇടത്തും വലത്തുമുള്ള ഭാഗം)

“പാണർ ചെന്നി പൊലിയത് തൈയ്” (പുറം. 126:2)

(രാജാവ് പൊന്താമര സമ്മാനമായി പാണരുടെ തലയിൽ ചാർത്തി കൊടുക്കുന്നു).

തല എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ചെന്നി എന്ന പദം പ്രസ്തുത പാട്ടിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിൽ ചെന്നിക്കുത്ത്, ചെന്നിത്തല എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളിൽ ഇന്നും ഈ പഴയ പദം നിലനിൽക്കുന്നു.

46. ചേർപ്പ് (കടൽക്കര)

“ഇരു നീർ ച് ചേർപ്പിൻ ഉപ്പടൻ ഉഴുതും” (അകം. 280:8)

(നിറയെ വെള്ളമുള്ള കടൽക്കരയിലെ ഉപ്പുകണ്ടത്തിൽ നിന്ന് ഉപ്പുണ്ടാക്കുന്നു.)

എന്ന പാട്ടിൽ ‘കടൽക്കര’ എന്നർത്ഥമാണ് ചേർപ്പിന് വ്യഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്നും കടൽക്കര എന്നർത്ഥത്തിൽ ചേർപ്പ് കേരളത്തിൽ പ്രയോഗത്തിലുണ്ട്. ഇതിനുദാഹരണമാണ് തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ ചേർപ്പ് എന്ന സ്ഥലം. കടൽക്കരയുടെ തലവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ചേർപ്പൻ എന്ന പദം വ്യാപകമായി സംഘം പാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

“ചിറുപൽ തൊൽകടിപ്പ് പെരു നീർച് ചേർപ്പൻ” (അകം. 290:8)

(ചെറിയ ചെറിയ പലവീടുകളിലുള്ള വലിയ കടലിന്റെ നാഥൻ)

47. ഞണ്ട് (മത്സ്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടത്)

“വേപ്പുന്നനെ അന്ന നെടുങ്കുൻ നീർഞെണ്ടു” (അകം 176.8)

(വേപ്പിൻ പഴംപോലെ കണ്ണുള്ള നീർ ഞണ്ട്)

മലയാളത്തിൽ ഇന്നും പ്രചാരത്തിലുള്ള കടൽ ജീവിയെ കുറിക്കുന്ന പദമാണ് ഞണ്ട്. തമിഴിൽ ഇതിൽ നണ്ട് ആയി മാറിയിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വദ്രാവിഡത്തിലെ പദാദി ഞകാരരൂപം മലയാളം ഇപ്പോഴും കാത്തു സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

48. തുരുത്തി (തുരുത്ത്, ദ്വീപ്)

നാലുവശവും വെള്ളത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട സ്ഥലം എന്നർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദമാണ് തുരുത്തി. ഒറ്റപ്പെട്ടദേശം, ദ്വീപ് എന്നിങ്ങനെയാണ് ഈ പദം സംഘം കൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നത്;

“വിമലി കാൻയാറ്റിൻ തുരുത്തി കുറുങ്കി” (പരി.20:2)

(കാട്ടാറിലൂടെയുള്ള വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്ക് കൂടിയപ്പോൾ തുരുത്ത് ചെറുതായി കൈമാതുരുത്തി, ഒരവൻ തുരുത്ത്, ഓച്ചൻതരുത്ത് തുടങ്ങി നിരവധി സ്ഥലപേരുകളിലും വീട്ടുപേരുകളിലും ഈ പദം മലയാള വ്യവഹാരത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു.

49. തുന്നൽ (തയ്യൽ)

The act of pressing എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് തുന്നൽ എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ തുന്നത്ത് പദവും ‘stitches’ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നു.

“തുന്നൽ പോകിയ തുണിവി നോൻ എൻ” (പുറം.23:14)

“ഇഴൈ വലന്ത വലതുന്നത്ത്” (പുറം.136:2)

(പാണന്റെ പഴയ വസ്ത്രത്തിൽ കാണുന്ന തുന്നലുകൾ യാഴിന്റെ പത്തെയപ്പോലെയിരിക്കുന്നു).

50. ഇറ്റി

“നീടിനം എൻറ കൊടുമൈ ഇറ്റി” (ഐങ്ക.78:1)

(എന്റെ കാമുകൻ ഇനിയും വരുന്നില്ലായെന്ന് സഹതപിച്ച് എല്ലാവരെയും അറിയിക്കുന്നു.)

ഇവിടെ Spread എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇറ്റി എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് വെള്ളം ഇറ്റി എന്ന പ്രയോഗത്തിലെല്ലാം മലയാളത്തിൽ ഇന്നും ഈ ക്രിയാപദം പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.

51. തൊഴുതു (വണങ്ങുക)

വണങ്ങുക എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ‘തൊഴുതു’ എന്ന പദം സംഘം പാട്ടുകളിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നത്.

“നല്ലോർ ആങ്കൽ പരത്തുകൈ തൊഴുതു” (ഐങ്ക.390:1)

(അറിവുള്ളവരെ മനസ്സിലാക്കി അവരെ തൊഴുതു)

മലയാളത്തിൽ തൊഴുതു എന്ന പദം ഇന്നും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നു. ഉദാ: ‘ഞാൻ അവലത്തിൽ പോയി തൊഴുതു’.

52. തോട്ടി (അറ്റത്തു കൊള്ളത്തുള്ള (നീണ്ട) കോൽ, അങ്കുശം (ആന തോട്ടി)).

“തൊഴിൽ മാറിത് തലൈവൈത്ത തോട്ടികൈ” (കലി.97:13)

(പാപ്പാൻ പറയുന്നത് കേൾക്കാത്ത, തോട്ടിക്ക് കീഴ്പ്പെടാത്ത ആന)

മലയാളത്തിൽ ഇന്നും പ്രയോഗത്തിലുള്ള തോട്ടി എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം തന്നെയാണ് കലിത്തൊക്കയിലെ തോട്ടി എന്ന നാമരൂപത്തിലുള്ള പ്രയോഗത്തിലുള്ളത്. തമിഴിൽ ഇത് തൊറട്ടി, അലേക്ക്, ചല്ലെ, കൊക്കി എന്നിങ്ങനെയാണ്.

53. നാണം

നാണം, നാണം എന്നിങ്ങനെ നാമരൂപമായും പേരെച്ച രൂപമായും സംഘംപാട്ടുകളിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന് മലയാളത്തിൽ പ്രയോഗത്തിലുള്ള നാണം (shy), ലജ്ജ (modesty) എന്നീ അർത്ഥങ്ങളാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് നാണം എന്ന മലയാളപദത്തിന്റെ പൂർവ്വരൂപമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. കൂടാതെ തമിഴിൽ ഈ പദം പ്രചാരപൂർവ്വമായെന്നു മാത്രമല്ല പകരം ‘വെക്കം’ എന്ന പദം ആദേശംചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“നകതരം-തൻ നാണംക് കൈ വിട്ടു, ഇതു തരു.” (കലി.144:3)

(പെണ്ണങ്ങൾ സഹജമായ നാണത്തെ വിട്ട് മനസ്സിലൊന്ന് വിചാരിച്ച് കരയുന്ന തലവി)

54. പറമ്പ് (ഉയർന്നതോ വരണ്ടതോ ആയ ഭൂമി)

മലയാളത്തിൽ സ്ഥലം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള പദമാണ് പറമ്പ്. സംഘം പാട്ടുകളിൽ ഈ പദം കുന്നിൻ പ്രദേശം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ പറമ്പ് ചേർത്തുള്ള വിവിധ സ്ഥലനാമങ്ങളുമായി

കൂട്ടിച്ചേർത്തുവായിക്കുമ്പോഴേ ഈ പദത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം വ്യക്തമാകയുള്ളൂ. കുന്നിൻ പ്രദേശം എന്ന അർത്ഥം ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ പദത്തിന് അർത്ഥ സങ്കോചം സംഭവിച്ചാണ് പദത്തിലെ കുന്നിന് പ്രാധാന്യം കറയുകയും പ്രദേശം എന്നർത്ഥത്തിലേക്ക് ചുരുങ്ങിയത്.

“പാരി പറമ്പിൽ പനിമ്ച്ചനെത്തെണ്ണീർ”(കുറ.196:3)
(പാരിയുടെ പറമ്പിലെ പാറക്കെട്ടിലെ തണുത്ത തെളിനീർ)

55. പള്ളി

ഗ്രാമം, കിടപ്പറ എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലാണ് സംഘം പാട്ടുകളിൽ പള്ളി എന്ന പദം കടന്നു വരുന്നത്.

“പള്ളിനം ഇരൈമാന്തിപ് പുകല്ചേര, ഒലിയാൻറ”(അകം.107:8)

(തെര് ഒഴിച്ച് ചോറുണ്ടാക്കുന്ന ആയർ ഗ്രാമം)

ഈ പാട്ടിൽ പള്ളിക്ക് ഗ്രാമം എന്നർത്ഥമാണ്. ചെങ്കപ്പള്ളി, തൃച്ചിനാപ്പള്ളി തുടങ്ങിയ സ്ഥല നാമങ്ങളിൽ ഗ്രാമം എന്നർത്ഥമാണ് ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

“പള്ളി പുകതുപോലും പരപ്പുനീർത് തഞ്ചേർപ്പ്”(കലി.121:6)

(പക്ഷികൾ അതിന്റെ വാസസ്ഥലത്തേക്ക് ഇരതേടി തിരിച്ച് പോകുന്നു.)

ഈ പാട്ടിൽ കിടപ്പുമുറി എന്നർത്ഥത്തിലാണ് പള്ളി എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ രണ്ടർത്ഥത്തിലും മലയാളത്തിൽ പള്ളി എന്ന പദം പ്രയോഗത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ട്.

56. പിടി (പെണ്ണാന)

“പിടിയുട്ടിപ്പിൻ ഉണ്ണുന്മ കളിറു എന്നവും ഉരൈത്തനറേ”(കലി.11:9)

(കുട്ടിയായ പോയി പാലനിലത്തിലുള്ള ചെറിയ തടാകത്തിലെ വെള്ളം കുടിക്കുകയും അതിന് ശേഷം ആ കലങ്ങിയ വെള്ളം കൊമ്പനാന പിടിയായ് പിടിച്ച് കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു).

പിടിയായ എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ഈ പാട്ടിൽ പിടി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

57. പുലരി (പ്രഭാതം) DED1036

രാവിലെ എന്നർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ പദം മലയാളത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നു;

“പുലരി വിടിയൽ പകടുപല വാഴ്തി.”(പുറം. 385:2)

(രാവുമുറി പുലരി വരുന്നേരം മാടുകളെ മേക്കാനായി കൊണ്ടുപോകുന്നു.)

58. പുഴുക്ക് (ഒരു കറി)

മലയാളത്തിൽ മാത്രം പ്രയോഗത്തിലുള്ള പദമാണിത്. പുഴുക്കൽ (cooked meat, cooked rice) പുഴുക്കിയ (which was cooked), പുഴുക്ക് (boiled dhal, cooked meat) എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലും സംഘം പാട്ടുകളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഉപ്പു ഇലാഅ അവിപുഴുക്കൽ” (പുറം.363:12)

(ഉപ്പില്ലാതെ ആവിയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ചോറ്)

“മാൻതടി പുഴുക്കിയ പുലവുനാറു കഴിചി” (പുറം.168:9)

(ആവിയിൽ വെച്ചുണ്ടാക്കിയ മാനിറച്ചി നല്ല ഗന്ധത്തോടെ പാത്രത്തിലിരിക്കുന്നു.)

“യാമൈപ് പുഴുക്കിൻ കാവർ വിട ആരാ” (പുറം 212:3)

(ആമയിറച്ചി ആവിയിൽ വേവിച്ച് കളോടുകൂടി കൊടുക്കുന്നു).

59. പുറം (മുതുക) DED4205

“അഞ്ചിൽ ഓതി അചെയിയൽ കൊടിച്ചി,

പുറമ്താഴ്” (കുറു.214:2-3)

(നെറ്റിയിൽ നിന്ന് മുതുകവരെ വക്രമുഖമായി കൊടിച്ചി)

മലയാളത്തിൽ ഇന്നും ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ, മുതുക എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെ പുറം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ‘നിന്റെ പുറം പള്ളിപ്പുറമാക്കും’ എന്ന പ്രയോഗത്തിലെല്ലാം പുറം മുതുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

60. പൊത്ത് (മരത്തിന്റെ ദ്വാരം)

“പൊത്തുടൈ മരത്ത പുകർപട്ടനിഴൽ” (അകം. 277:10)

(പൊത്തോടുകൂടിയ മരത്തിന്റെ നിഴലിൽ വിശ്രമിച്ച് പോകുന്ന വഴിപ്പോക്കർ)

മരത്തിന്റെ പൊത്ത് എന്നർത്ഥമാണ് ഈ പാട്ടിൽ പൊത്ത് എന്ന പദത്തിനുള്ളത്. എന്നാൽ തമിഴിൽ പൊത്ത് എന്ന പദം മലയാളത്തിലെ പൊത്തി വയ്ക്കുക (അടച്ചുവക്കുക) എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിൽ മരത്തിന്റെ പൊത്ത് എന്നർത്ഥത്തിലും അടയ്ക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിലും ഈ പദം പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. തമിഴിൽ വാ പൊത്തുകെ എന്നതിന് വായ് അടയ്ക്ക എന്നാണർത്ഥം.

61. പൈം

“നീരപ് പൈമ്പോതു ഉളരി, പുതലി” (കുറു.110:3)

(വെള്ളത്തിൽ വളരുന്ന നീലനിറത്തിലുള്ള ചെടിയുടെ ഒരു കറവുമില്ലാത്ത ഇലകൾ കാറ്റത്താടുന്നു.)

മികച്ചത് എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇന്നും ‘പൈപാൽ’ എന്ന പ്രയോഗത്തിലൊക്കെ ഈ അർത്ഥം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

62. മരുക് DED4770

ഇന്നും കേരളത്തിന്റെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ പ്രയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന പദമാണ് മരുക് ‘അവന്റെ വീട് ആ മരുകിലാണ്’ എന്ന വാചകത്തിൽ മരുക് തെരുവ് എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സംഘം കൃതികളിൽ ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ മരുക് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

‘അറികതിൽ അമ്മ, ഇവ് ഊരേ മരുകിൽ’ (കുറു.14:4)

(ഇതുവരെ നാടിന് അറിയാതിരുന്ന നമ്മുടെ പ്രണയകാര്യം നീ മടലെറിഞ്ഞാൽ ഈ ഊരിലെ തെരുവിലൂടെ നടക്കാൻപോലും കഴിയില്ല)

63. മരുങ്ക

‘ആ മരിങ്ങിലാണ് പശുവിനെ കെട്ടുന്നത്’ എന്ന വാക്യത്തിൽ മരിങ്ങ്, സ്ഥലം, ഓരം, വശം എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ സംഘം കൃതികളിലും ഇത് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അനുനാസികാതി പ്രസരം സംഭവിക്കാത്ത രൂപമാണ് സംഘം കൃതികളിൽ കാണുന്നതെന്ന വ്യത്യാസം മാത്രമേയുള്ളൂ.

“ഏറയിറു കായും വെവ്അരെ മരുങ്കിൽ” (കുറു:58:3)

(പറയുടെ മരിങ്ങിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന വെണ്ണ വെയിലിൽ ഉരുകി പോകുന്നത് കയ്യും സംസാരശേഷിയും ഇല്ലാത്ത ഒരാൾ എങ്ങിനെ അറിയും എന്നപോലെ നിസ്സാഹായവസ്ഥയിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ)

64. വളി (ചുഴലികാറ്) DED5312

ചൂരൽ ഒ് കടുവളി എടുപ്പ ആരു (അകം 1:17)

(കൊടുങ്കാറ് നല്ലവണ്ണം വിശുദ്ധം.)

ഈ പാട്ടിൽ കാറ് എന്നർത്ഥത്തിലാണ് വളി എന്നപദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. തമിഴിൽ വളി എന്ന പദം പ്രചാരലക്ഷ്യമായി ചില ഔദ്യോഗികരേഖകളിൽമാത്രം കടന്നുവരുന്നരീതിയിലേക്ക് ചുരുങ്ങിപ്പോകുകയുണ്ടായു. എന്നാൽ ഇന്നും മലയാളത്തിൽ വളി എന്ന പദം പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. അത് അർത്ഥാപകർഷം വന്ന് അധോവായു എന്നർത്ഥത്തിലാണെന്നുമാത്രം. തൊല്ക്കാപ്പിയം 243-ാം സൂത്രത്തിൽ വളിയെന്ന പദം കടന്നു വരുന്നുണ്ട്.

“വളിയെന വരളും പുതക്കിളവിയും
അവിയൽ നിലെയൽ ചെവി തെൻപ്”

പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ കുറിക്കുന്ന വളി എന്ന പദത്തോട് ആചാരികൾ (അത്ത്) ചേരും എന്ന് തൊല്ക്കാപ്പിയർ പറയുന്നു. കൂടാതെ വ്യാഖ്യാതാവ് അവിടെ പനിയത്തു ചെൻറാർ വളയത്തു ചെൻറാർ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ തമിഴിലില്ല എന്നു രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

65. വഴുതനെ (ഒരു സന്ധ്യം)

ഇന്നും മലയാളം സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്ന പച്ചക്കറിയുടെ പേരാണ് വഴുതനെ അല്ലെങ്കിൽ വഴുതനങ്ങ. തമിഴിൽ ഇത് കത്രികായ് ആണ്.

“പിടിമിതി വഴുതനെ പ് പെരുമ് പെയർത് തഴുവന”
(അങ്കം.227:17)

(പിടിയാനയുടെ ചവിട്ടേറ്റ അവൻ വഴുതനങ്ങയെപ്പോലെ തഴുവ് വന്നു)

66. വിളി (ആഹ്വാനം ചെയ്യുക)

“ഈമ്തീർ പരുൻ തിൻ പുലമ്പുകൊൾ തെൾ വിളി” (കുറു.207:3)

(ഇണപിരിഞ്ഞ പരുത്തിന്റെ പുലമ്പുന്ന ശബ്ദം)

ഈ പാട്ടിൽ ശബ്ദം എന്നർത്ഥത്തിലാണ് വിളി എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്നും മലയാളത്തിൽ വിളി എന്ന പദം പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. വിളിക്കുക എന്നുപറയുമ്പോൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുക എന്ന പ്രക്രിയയാണ് നടക്കുന്നത്. ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയാണ് വിളി എന്ന പദം മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. എന്നാൽ തമിഴിൽ ഇത് കൂപ്പിടുക്കെ എന്നായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

67. വെള്ളം (നീര്)

നീര് (water) എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ വ്യാപകമായി ‘തണ്ണി’ എന്ന പദമാണ് വെള്ളത്തിനുപകരമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. തമിഴിൽ വെള്ളം എന്നാൽ വെള്ളപ്പൊക്കമെന്നാണ് അർത്ഥം.

“ഉരവുത്തിരെ കടുകിയ ഉരുത്തു എഴു വെള്ളം”(പതി.82:10)

68. വൈകൽ (വൈകുക)

“ഒർ ഇരാ വൈകലുൾ, തമരൈവ് പൊയ്കെയുൾ” (കലി.5-14)

(പൊയ്ക്കയിലെ താമര രാത്രി സമയത്തും വാടാതെ നിൽക്കുന്നു.)

സമയം എന്നർത്ഥത്തിലാണ് ‘വൈകൽ’ എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ‘വൈകിവന്നു’ എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ സമയത്തിന്റെ വ്യതിയാനമാണല്ലോ കറിക്കുന്നത്.

69. വൈപ്പിൻ (ഗ്രാമം, ഊർ)

സംഘകാലകൃതികളിൽ വൈപ്പ്, വൈപ്പിന, വൈപ്പിൻ എന്നീ വാക്കുകൾ ഗ്രാമം, നാട് എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു.

“കുൻറു തലൈ മണന്ത പുൻപുല വൈപ്പും” (പതി.3.10.13)

“അകൻ കൺ വൈപ്പിൻ നാടുകിഴവോനേ” (പതി.6.8.19)

എൻറുഴ നിൻറ പുൻ തലൈ വൈപ്പിൻ (അകം.21.14)

(വേനൽ കാലത്ത് ചൂടുള്ള ചെറിയ ഗ്രാമം).

വിണ്ണയർ വൈപ്പിന കാടായിന നിൻ (പതി.3.3.15)

തമിഴിൽ ഈ പദം പ്രചാരത്തിലില്ല പക്ഷേ ഇന്നും മലയാളം ഈ പദം കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. കൊല്ലവർഷം 1341-ൽ പെരിയാറ്റിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ, കിഴക്കുനിന്ന് പടിഞ്ഞാറോട്ടുള്ള കടത്തൊഴിക്കിൽ മണ്ണ് അടിഞ്ഞുകൂടിയ സ്ഥലമാണ് എറണാകുളം ജില്ലയിലെ ദീപായ വൈപ്പിൻകര എന്ന് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. വൈപ്പിൻ എന്ന പ്രദേശത്തെപ്പറ്റി അവിടെ താമസിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽ നിന്നറിയാൻ കഴിയാത്ത നിരുക്തി പുതിയതായി വച്ച സ്ഥലം എന്നതാണ്. പക്ഷേ സംഘ സാഹിത്യത്തിലുള്ള ഈ പ്രയോഗവും ശബ്ദതാരാവലിയിലെ അർത്ഥവും ഗ്രാമം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്.

ചേരനാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സംഘം കൃതികളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പദങ്ങൾക്ക് ഇന്നത്തെ മലയാളത്തിൽ വ്യവഹാരത്തിലുള്ള പദങ്ങളുമായാണ് അടുത്തബന്ധമുള്ളത്. കൂടാതെ ഇവയിൽ നിഘണ്ടുക്കളിൽ പോലും സ്ഥാനം കിട്ടാത്ത തനിനാടൻ പദങ്ങളുമുണ്ട്. ചെന്തമിഴിൽ വരത്തക്കവണ്ണം പൂർണതയുള്ള പദങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം. ഇതിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി വ്യക്തമാണ്. മലയാളത്തിലെ നാടൻ വ്യവഹാരത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ തമിഴ്നാട്ടിലെ ഔദ്യോഗിക രേഖകളിലും സാഹിത്യ കൃതികളിലും മാത്രമേ പ്രചാരത്തിലുള്ളൂ. അതായത് സംഘം കൃതികളിലെ പദങ്ങൾക്ക് മലയാളവുമായാണ് കൂടുതൽ ബന്ധം. ഇത് മലയാളത്തിന് ആദിദ്രാവിഡ ഭാഷയോടുള്ള അടുപ്പത്തിനും മലയാളത്തിന്റെ പ്രാകൃതനതക്കും പ്രാധാന്യത്തിനും തെളിവാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള തുടർ പഠനങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണ്. ഭൂരിഭാഗം സംഘം കൃതികളും

തമിഴിലായതുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള പഠനം മലയാളത്തിൽ തുലോം കുറഞ്ഞുപോകുന്നത്. അത് ഒഴിവാക്കാനായി സംഘം കൃതികളെ മലയാളത്തിലേക്ക് ലിപ്യന്തരണം ചെയ്ത് വിശദീകരിക്കുന്ന വിവർത്തനകൃതികൾ ഉണ്ടാകേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. സംഘം കൃതികൾ മലയാളത്തിന്റെയും പൊതുസ്വത്താണെന്ന ബോധമാണതിനാവശ്യം. രാമചരിതത്തേക്കാളും ലളിതമായ ഈ കൃതികൾ മലയാളത്തിൽ വലിയൊരു പഠനമേഖലയ്ക്ക് വൈകിയാണെങ്കിലും തുടക്കം കുറിക്കട്ടെ.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ **

1. മാതെയൻ. പെ., (2007) സംഘഇലക്കിയ ചൊല്ലാടൈവു, തമിഴ് സർവ്വകലാശാല, തഞ്ചാവൂർ.
2. സ്വാമിനാഥയ്യർ, ഉ.വേ., (1957) ഐങ്കുന്തൂര്, കബീർ പ്രിന്റിംഗ് പ്രസ്സ്, ചെന്നൈ.
3. Andiappa, Pillai.D., (1970) Descriptive Grammar of Kalittokai, University of Kerala, Thiruvananthapuram.
4. Elayaperumal, M., (1975) Grammar of Ainkurunuru with Index, University of Kerala, Thiruvananthapuram.
5. Kamatchinathan, A., (1964) Gramatical Study of Narrinai with Translation and Index, University of Kerala, Thiruvananthapuram.
6. Krishnambal, S. R., (1974) Grammar of Kurunthokai, University of Kerala, Thiruvananthapuram.
7. Subramanian, S. V., (1972) Grammar of Akananuru with Index, University of Kerala, Thiruvananthapuram.
8. Subramanian, V. I., (1962) Index of Purananuru, University of Kerala, Thiruvananthapuram.

**പിൻകുറപ്പുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ വിവരങ്ങൾ സഹായഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചിട്ടില്ല.